

Der henvises iøvrigt til den som Bilag optrykte Oversigt over de vigtigere Landes Lovbestemmelser paa dette Omraade samt til de Oversigten vedføjede Bemærkninger angaaende de Lovgivningsforanstaltninger, der hidtil er foretaget for at bringe de nationale Lovgivninger i Overensstemmelse med Pariserkonventionen, som den fremtræder efter Revisionen i Haag 1925.

Som det vil ses af Oversigten, har kun forholdsvis faa Lande ændret deres Lovgivning af Hensyn til Konventionen. For nogle Landes Vedkommende ligger dette i, at saadanne Ændringer ikke er nødvendige (saaledes formentlig for Tysklands og Sveriges Vedkommende), for andre deri, at en almindelig Hjemmel i Lovgivningen foreligger, hvorefter Ratificeringen af Konventionen giver dennes Bestemmelser Lovskraft, ogsaa for saa vidt Indlandet angaar. Dette er f. Eks. Tilfældet med Frankrig, hvor en Lov af 1. Juli 1906 indeholder en saadan Hjemmel, idet den giver Franskmand Ret, til at paaberaabe sig Pariserkonventionens Bestemmelser, heri formentlig indbefattet alle senere Ændringer til denne Konvention, for saa vidt disse er gunstigere end de nationale Lovbestemmelser. Men iøvrigt kan der ikke siges at herske nogen ensartet Opfattelse af, hvorvidt den Omstændighed, at et Land har ratificeret Konventionen, giver dens Domstole Myndighed til uden videre at anvende dens Bestemmelser. I Holland har en af de kompetente Myndigheder fældet Afgørelse af 21. December 1928 »La Propriété industrielle« 1929 S. 93) direkte paaberaabt sig den ratificerede Pariserkonventions Art. 5. Det samme Synspunkt anlagdes af den italienske Appelret i Milano (30. Juli 1929), der ansaa Pariserkonventionens Bestemmelser, særlig dens Art. 5 for ikrafttraadt fra 1. Juni 1928 (Dagen for Ratificeringen) og som Følge deraf udtalte, at et Patent i Henhold hertil ikke kunde erklæres bortfaldet alene af den Grund, at det ikke var udøvet i Italien inden den i Loven fastsatte Frist. Denne Afgørelse blev imidlertid omstødt af Kassationsretten (9. Nov. 1929) med den Motivering, at saalænge der ikke i Italien var vedtaget en Lov, der ændrede Spørgsmaalet om Tvangslicens og saaledes ændrede den italienske Patentlovs § 58, der anordner Patentets Bortfald i Tilfælde af Ikke-Udøvelse, maatte denne sidste Bestemmelse stadig anses for værende i Kraft i Italien uden Hensyn til, om der forelaa en Pligt for den italienske Stat til i Henhold til den skete Ratificering af Konventionen

at ændre sin indre Lovgivning (La Propriété industrielle 1930, S. 41).

Hvad Danmark angaar, har Fremgangsmaaden med en enkelt Undtagelse, hvor dog Lovændringerne fulgte meget hurtigt efter Ratificeringen, altid været den, at Lovene er bragt i Overensstemmelse med Konventionens Fordringer, førend denne ratificeredes, saaledes at Spørgsmaalet om Konventionens umiddelbart bindende Kraft ikke er opstaaet. Og denne Fremgangsmaade vil ogsaa i nærværende Tilfælde blive fulgt.

Hvad angaar Spørgsmaalet om, hvorvidt Konventionens Art. 5 kræver Ændringer i den danske Patentlov, er Forholdet det, at den i Patentlovens § 23 Nr. 4 indeholdte Udøvelsesbestemmelse ikke kan bibeholdes i dens nuværende Skikkelse. Denne Bestemmelse foreskriver nemlig principielt Patentets Bortfald i Tilfælde af Ikke-Udøvelse her i Landet inden 3 Aar fra Patentets Udstedelse. Ganske vist kan denne Frist forlænges af Patentkommissionen under visse nærmere angivne Betingelser, naar Ansøgning herom betimeligt er indgivet, men dels er denne Ordning ikke tilstrækkelig til at tilfredsstille Konventionens Fordringer, dels vil, hvis en saadan Ansøgning ikke betimeligt er indgivet, og Patentkommissionen saaledes ikke har faaet Lejlighed til at tage Stilling til Spørgsmaalet, strengt taget ifølge Lovordene i § 23, enhver kunne udøve Patentet uden Licens, jfr. Ordene „Et Patent bortfalder, hvis . . . .“; eller dog i al Fald i Henhold til § 24 anlægge Søgmaal imod Patenthaveren for at faa Patentet kendt bortfaldet.

Denne Ordning er i Strid med Konventionen, idet denne udtrykkeligt udtaler, at intet Unionsland er berettiget til at foreskrive Bortfald af Patentet som Følge af Ikke-Udøvelse undtagen i Tilfælde af, at Tilstaaelsen af Tvangslicens maatte vise sig utilstrækkelig til at forhindre Misbrug, der maatte kunne følge af den ved Patentet tilstaaede Eneret. Den principale Retsfølge af Ikke-Udøvelsen er saaledes i Henhold til Konventionen Tvangslicens-Systemets Anvendelse, medens Patentets Bortfald kun er forudsat som en fjernere Konsekvens, der saa vidt muligt bør undgaas.

I Overensstemmelse hermed er Bestemmelserne i Patentlovens § 23 Nr. 4 udeladt og erstattet med en helt ny Regel, der formentlig tilfredsstiller Konventionens Fordringer. Det er her i Paragraffens 1. Stk. principielt paalagt Patenthaveren som en Pligt at drage Omsorg for, at Udøvelsen af Patentet inden den i Konventionen fore-